

Barnkrubban : dikt /

Amigo de Niños,

81 A Br.

National Library
of Sweden

MIGODE NIÑITOS

Vitt. Jo.

(Bn)

October
1897

Kungl. biblioteket

0 0000 000104759

Vite. So.
(Pw)
o

BARNKRUBBAN

DIKT

AF

AMIGO DE NIÑITOS.

Pris: 25 öre.

Behållningen
tillfaller
Örebro Barnkrubba.

Örebro 1897. Sten Söderlings Boktryckeri.

* BARNKRUBBAN

DIKT

AV

AMIGO DE NIÑOS

Pris: 25 öre

Beställningar
till
Östrik Bankkrubba

Publicerat av Östrik Bankkrubba

Barnkrubban.

*Motto: »Hvad I hafven gjort en af dessa
minsta mina bröder, det hafven
I ock gjort mig.» Jesus.*

Re'n midnatt inne är. I hufvudstaden
än lif och rörelse ej tagit slut.
Ur fönstren på den stolta husfasaden
elektrisk, bländhvit ljusflod strömmar ut,
och par om par i ystra danser svinga
som lätta skyar sig i ljuset fram
och ut i töckendigra natten klinga
musikens ljud och glada gästers glam.
Här dyrkas, här som mest i stora världen,
med sorglös yra nöjets gudamakt.
Här ler koketteriet, här yfves flärden
och här poserar rikedomens prakt.
Men mellan ekipagen framför huset
en liten flicka, tunnklädd, mager, blek, --
till hälften bländad af det skarpa ljuset,
sig kryssar fram mot närmsta apotek.

Hon kommit hit direkt från plågans läger,
där fadern hvilar uppå armods bädd —
det enda huld hon än i världen äger —
och lyssnar hälften tjusad, hälften rädd
på tonerna, som så harmoniskt klinga,
ser dessa syner af ej anad prakt,
som med en underbar, förförisk makt
den arma lilla till att stanna bringa.
Ett ögonblick hon fröjdar sig däråt —
då vaknar åter i den spädas sinne
af hemmets sorg och nöd det bittra minne —
från festens plats hon ilar bort i gråt.
Med tårfylld blick den flyende jag följer
tills nattens töcken helt den lilla döljer,
och i mitt inre höjs ett klagoskri:
»Skall då vår värld en evig kampplats bli,
skall den ur Kristi kärlekskälla ösa,
men kärleklös ej offra allt att lösa
i harmoni vårt lifs disharmoni?»

* * *

Från torgets ljus igenom skumma gränder
jag tankfull ströfvat hän mot stadens tull,
där gatans sten förbytt mot grus och mull
och endast månen någon ljusglimt sänder.
Är detta Stockholm, är det kungastaden
den rad af ruckel, där sig armod ter
i allt och håglös vanvård blickar ner
från tak, som brustit, och från dessa gamla,
smutshöljda väggar, hvilka hota ramla,
den rad af kåkar, som i krokar står
så graflikt dyster, mörk och hemsk och öde
liksom en pesthärd full med stank och döde
och där förgängelsen allena rår?

I dessa kyffen dock sig innesluta
de armäste af nödens barn och här
sin korta sömn på unken halm de njuta
och glömma för en stund sitt lifs besvär.
Gå tyst, gå tyst! Var rädd ett ljud att väcka,
ty helig är de armes sömn och ro.
I drömmen de på fröjd och lycka tro —
så stör dem ej, fast drömmarne blott gäcka.

* * *

Här står en koja — sotig lampa sprider
igenom dvärglikt fönster mattadt sken.
Min blick igenom spruckna rutan glider —
Hvem vakar här i nattens timma sen?
En skönhet, smärt och finbygd såsom hinden,
ung, tjusande, med hälsans glöd på kinden
och känslotrånad i sitt ögonpar?
Nej, blott ett mödans trötta barn jag skådar,
hvars tärda, lutade gestalt mig bådär,
att hon bekymmer till sitt sällskap har,
att nöden mer än tiden bleknat håren
och kallat ur dess bruna öga tåren,
som sipprar öfver blekgrå, fårad kind.
Dess kraft är slut, den sega kraft, som, öfvad
Guds långa dag i regn och höstlig vind
i nattens möda ser för hårdt sig pröfvad.
Den stackars tvätterskan med mattad hand
förgäfves griper fast i baljans rand, —
hon maktlös segnar ned på enda stolen.

En stund hon så i halfförgäten dvala
har suttit, då till sist hon spritter opp.
De sorgsna tankar börja nu sitt lopp
igen och för sig själf hon höres tala:
»O, Gud, som hör hvar suck ur sorgset hjärta,

ja, hörer äfven korpens ungars skri,
se nådigt ned till mig — du vet min smärta,
och vet att egoism ej finn's däri.
Ej för mig själf jag ängslas, när jag känner
min kraft förtvina, och hur febern bränner,
men för mitt barn min klagan till dig går;
mitt barn, min lefnadssol, mitt allt på jorden,
hvad blir däraf, om ej af dig jag får
ny kraft, när skänkt, förbrukad snart är vorden?
Hur sött han sofver nu där svept i filten
på bäddens halm min vackra rosenknopp.
Skall han, min ljufva tröst, den kära pilten
i förtid blekna, vissna utan hopp?
O, nej! Du Gud än ser med fadersblickar
till oskulden som lider, mig som ber,
du ängeln med de hvita vingar skickar
med tröst och hjälp till oss från himlen ner.

Hur solljus lyste förr i färger bjärta
vår väg, fast nu den är en stjärnlös led!
Vi båda nu ha vigts åt lifvets smärta,
till törnestråt vi dömts på kylig hed.
Ack, flydda dagar er jag minnes klart!
Invid min makes sida ljus var leden.
Hur ljuft då lefva var, hur underbart!
Men olycksstormar bröto ned vårt eden.
Den blåa himlen blef af åskmoln full
och blixtn på blixtn sköt ned, allt snart föröddes,
min make dog och sänktes ned i mull,
och hvad vi ägde såldes och förströddes.
Jag grät, som den, som mist sitt allt, sitt sista,
på knä jag föll, mitt hjärta ville brista,
jag med mitt barn på armen hemlös stod,
jag bad om styrka, tro och lefnadsmod,
men barnet varmt och älskligt mot mig log
och kring min hals ömt sina armar slog,
och när dess hjärtas slag mot mitt jag kände,

förtviflan vek och modet återvände. —
Ja, du är min! För dig jag måste sörja
när andra hvila och när morgon gryr
från dig jag skyndar ut att åter börja
mitt dagsarbete trött och febery.
Om då mitt barn du lider, faller tårar
din moder ej för dig har någon tid,
men ständig ängslan dock som törne sårar
dess heta tinning under mödans id.
Ej kan jag kyssa tåren bort från kinden,
ej svara, när du ropar ömt mitt namn,
ej smeka dig så svaltt och lätt som vinden,
ej när du söker skydd dig ge min famn;
jag måste vid min balja stå så trägen
och rikedomens fina kläder två. —
När bördens barn med »bonne» å Karlavägen
i präktig vagn och solsken åka få,
jag uppå dig med ångestsuckar tänker,
hur du i unken boning instängd är,
hur Herren och hans goda änglars här,
men ingen dödlig dig sin omsorg skänker.
Då kännes bittrare mitt ögas tår
än luten, hvilken fräter handens sår».

Nu spritter barnet upp. Fort modern ilar
till bädden fram och böjer knä vid den;
snart pilten lugnt på modersarmar hvilar
och slumrar stilla in till ro igen.
När sorgtyngd nu sitt barn i famn hon sluter,
på fuktig vägg den arma änkan ser
en liten tafla, hvarpå lampan gjuter
sin matta stråle ifrån taket ner.
Det är ett litet oljetryck, mångfärgadt,
som legat förr i hennes bibel gömdt;
ett vänligt barndomsminne, som hon bärgat

från sälla dagar, som hon aldrig glömt.
Hur Jesusbarnet, födt till världens frälsning,
i krubban hvilar arm på hö och strå;
hur kring detsamma, undrande i hälsning,
Maria, herdarne och Josef stå;
hur Löftets Son en ängel synes värna;
hur öfver allt en sällsam, härlig stjärna
i underbara strålar glänser mild,
det visar lilla taflan uti bild.

Ju längre änkans blick vid taflan dröjer,
dess mera ljusna hennes sorgsna drag,
och ögats djupa, lugna blick klart röjer,
att hoppets ankar åter fattat tag.

»Hur kan jag klaga så och ängsligt frukta,
fastän min framtids väg syn's mörk och trång?

Gud vill allenast pröfva, rena, tukta,
de honom älska ha i världen tvång.

Maria! Du fick bära och fördraga
långt tyngre kors, fler pröfningar än jag;
ditt barn, Guds käre son, fick hvila taga
i låga krubban, så var Guds behag.

Fast onskans makter, alla mörkrets skaror,
Herodes bödlar vilja barnets död,
fast hotadt utaf tusende slags faror,
du undergifven är i all din nöd.

Du tror att Gud själf värnar och försvarar
ditt barn från världens faror, onskans makt.

Jag ock vill tro att Herren huldt bevarar
mitt stackars barn, ty själf han har så sagt.

Kanske en krubba äfven jag kan finna
att lägga ned mitt barn uti med tröst!

Kanske en himlens ängel jag kan vinna,
som lika troget vakar, hör dess röst
om dagen, då från det jag borta dröjer,
som själf jag vakar öfver det i natt!

Hör milde Gud den bön jag ödmjukt höjer!
För Jesu skull beskydda mig, min skatt!»

Och hoppet stärkes utaf böneorden,
hon går till ro och somnar dödstrött, tungt,
men barnet hennes allt, näst Gud, på jorden,
vid hennes hjärta sofver tryggt och lugnt.

* * *

Om morgonen den andra dagen träder
en fru med blida drag till änkan in
och säger så: »Ni borta tvättar kläder
och för Ert barn då ängslas Edert sinn',
ty instängdt här, så länge dagen varar,
i rummets kvalm, dess lott är bittert hård.
Gif mig Ert barn! Jag inför Gud Er svarar,
att det hvar dag skall njuta huld och vård.
I luftig, solljus sal jag vill det låta
med tillsyn vistas ibland andra små.
Det skall få tröst, när det begynner gråta,
det sund och kraftig näring ock skall få.
Kan Ni få tid från Edra sysslor ila,
välkommen då till »krubban» och se till
Ert barn och äfven själf en stund där hvila,
med kärlek Eder städs man möta vill.
Låt »krubban» under dagens timmar skydda
och vårda Eder rikedom och skatt,
snart äro ju desamma borta, flydda
och Ni får åter barnet hvarje natt.»

— — — — —
Förvånad, glad hör änkan varma orden;
hon tror sig drömma någon ljuflig dröm.
»Barmhertighet» — hon hviskar — »bor på jorden».
»Haf tack! — Du hört mig Gud!» En blick så öm
hon gamla, kära oljetrycket gifver
och stammar sedan rörd, mot gästen vänd:
»Min Fru! Gud Faderns kärlek Eder drifver,
Ni räddarinna ifrån himlen sänd,

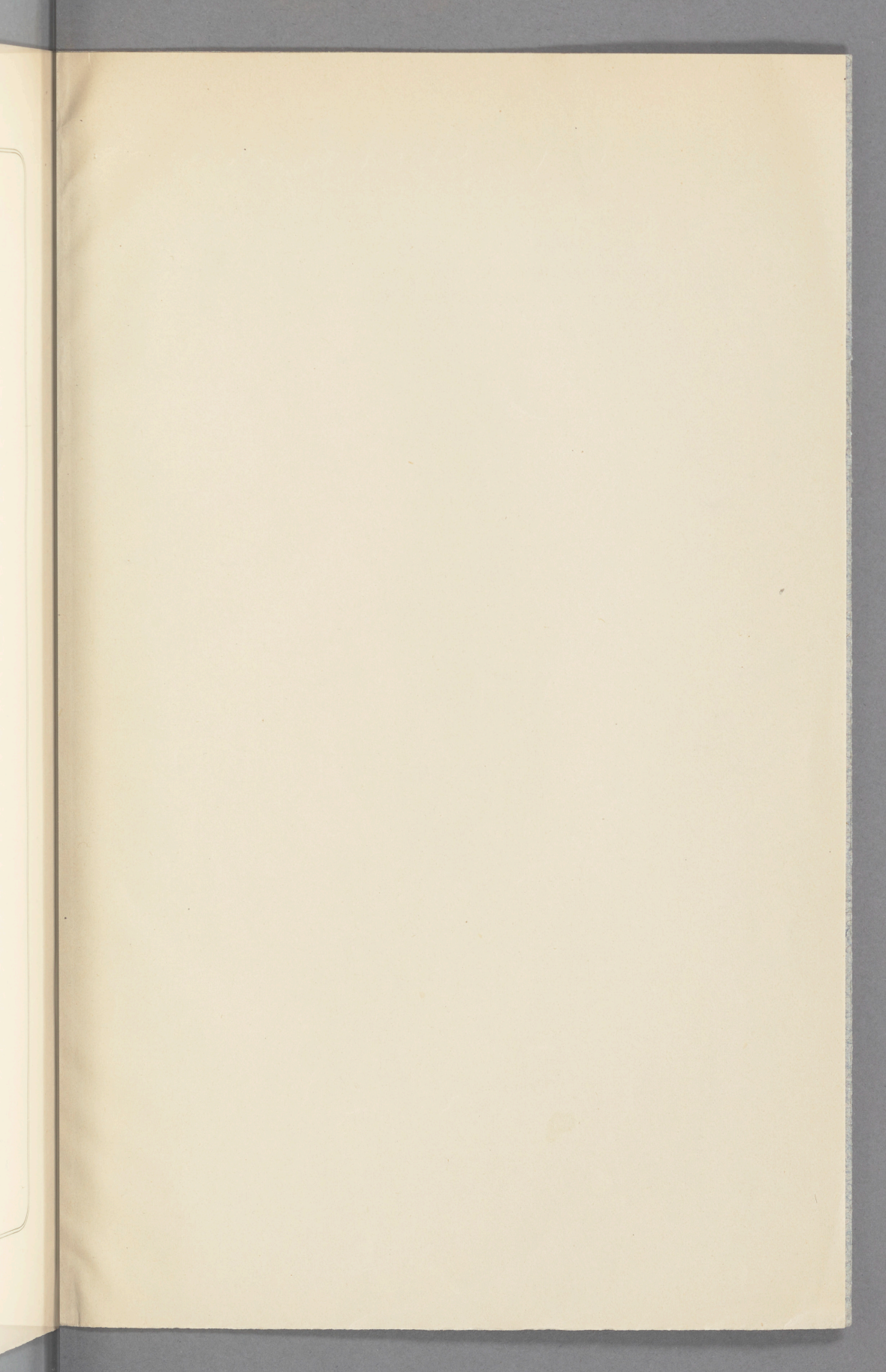
och Jesu krubba visst är skildrad vorden.»
Frun svarar, böjande sitt hufvud ned:
»Det är just som Ni tror, ty när på jorden
Guds son för människornas frälsning led
han sade: »den de små för hem till sig
han härbergerar, vårdar äfven mig.»

* * *

På trosvarm bön är hjälp och tröst ej fjärran,
och änkans så blef uppfylld utaf Herran.
Ett felas blott nu till min enkla bild.
Hvem är den ängel, som vid krubban, mild
står skyddande »de små» från farlighet?
Hans namn, välsignas må, är *Mänsklighet*.

Min dikt är slut, min bild ur verkligheten.
Har du min afsigt med den rätt förstått?
Har kristlig kärlek du till mänskligheten,
då delar du med den de pund du fått.
Hvad skimmer lyckan på ditt lif än sprider,
det är en stjärnlös natt, en öde hed,
om ej den kärleken, som allting lider,
i djupet af din själ sig sänker ned,
men om af den en skjuten knopp du vårdar,
då blomstrar heden, då blir ljust igen,
med fröjd bland nödens barn i låga gårdar
du öfvar kärlek då, som aldrig än.
Kanhända snart din lyckas graf skall bäddas,
kanhända stormen bryter blomstren af,
kanhända intet utaf allt kan räddas —
Var lugn och öfva kärlek till din graf.
*Hvad mer om stormen allt än med sig tog,
har rätt du älskat, har du lefvat nog.*

A—p den 17 mars 1897.

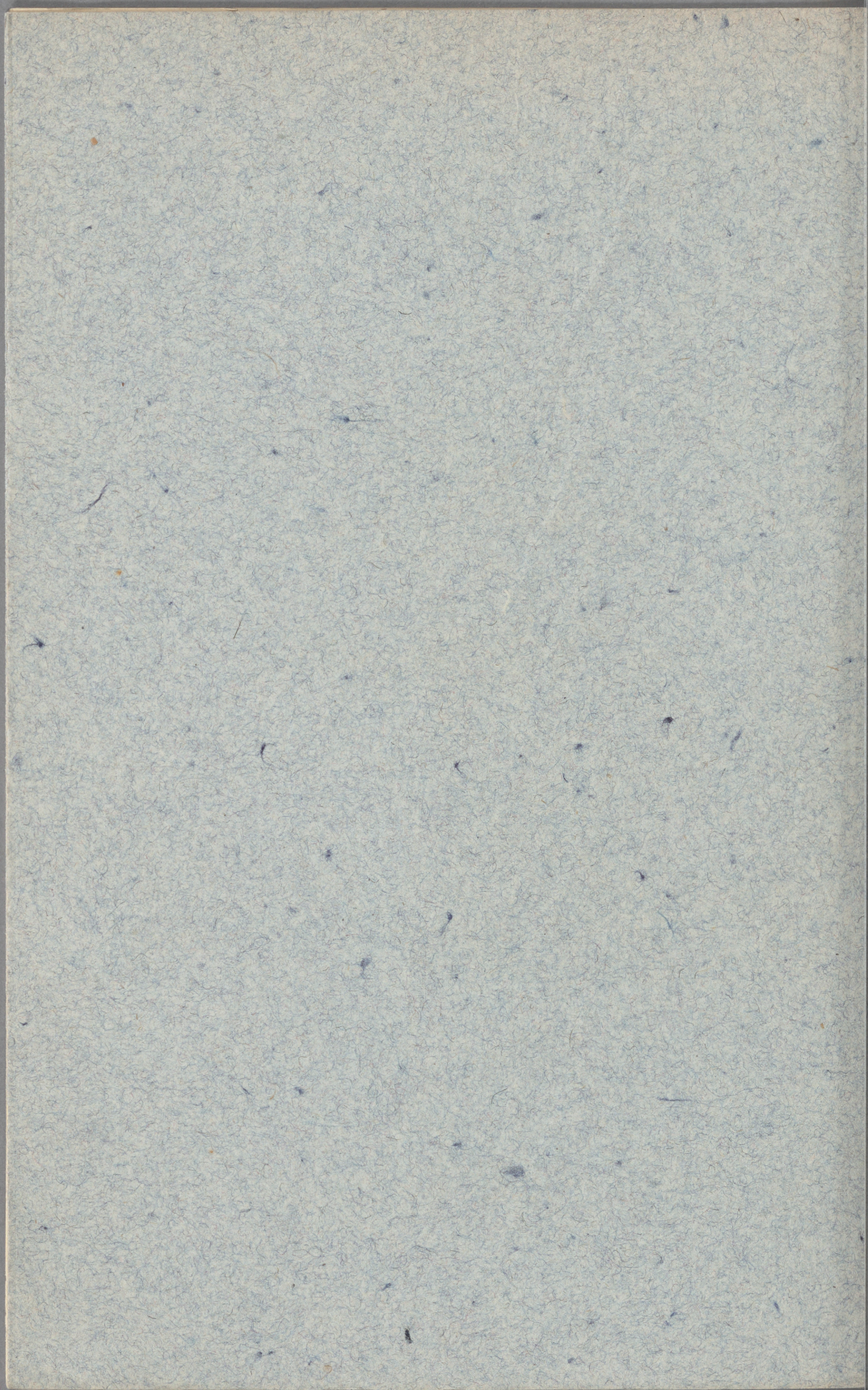
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1155 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL: 773-936-3000

91

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1155 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL: 773-936-3000

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1155 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL: 773-936-3000

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								